

متن پرسش

سلام و ادب خدمت استاد عزیز: الحمدلله، چند سالی است که از عنایت آقا و مولایمان امام حسین (ع)، به ما اجازه داده اند قدری در فضای اربعین تنفس کنیم؛ از حضوری که در مشایه می توان چشید تا عرصه خدمت رسانی به زائران حضرتش در مواکب. از اربعین گفتن و از اربعین نوشتن، حقیقتاً هم نشاط بخش روح است و هم امری ناممکن. قلم و بیان الکن است از به ظهور آوردن معنایی که فقط در این فضا می توان چشید. به راستی اگر اربعین نبود چگونه می توانستیم فرادهای آمدنی را حتی تصور کنیم؟ اجمالی است که هر چه پیش می رود بیشتر و بیشتر جهان آمدنی را در پیش چشمانمان به تفصیل می کشاند. مطلبی که در ادامه خدمتتان عرضه می شود ناظر به موکبی به نگارش درآمده که در آن مشغول به فعالیت هستیم و البته قامتی کوتاه در برابر فهم بلند همه عزیزان عرصه اربعین دارد. اربعین صحنه تجلی و جوان امروز هم اهل به ظهور رساندن آنچه در پیش خود می یابد است، لذا جوانی ما را بر ما بیخشایید و ما را از رهنمون های پدران خود بهره مند کنید. لینک مطلب ارائه شده: موکب و بودنی که در پیش است.

https://drive.google.com/file/d/1wHc۹XokSto۴y۱۹۵lffURmxhAV۶d۳_Isn/view?usp=drive_link

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان طور که می فرمایید این مائیم و اربعین این سال ها و جهانی به وسعت همه ابعاد انسانی که یکجا جمع شده اند تا انسان، حقیقتاً در همه بهشت ها حاضر شود. چه خوب در اثری که تنظیم کرده اید، حال و هوای ما را اربعینی کردید تا باز «ایمان» و باز حیاتی دوباره، هرچند که به راحتی در دسترس نیست و گویا آن گاه که رسیده اید، چه اندازه «هنوز نه!». آری! «که عنقا را بلند است آشیانه». موفق باشید